Ἐν Ἑρμουπόλει τῇ 28 Μαΐου 1852
9 Ἰουνίου

Ἀξιότιμοτε Κύριε.

Πληροφορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου, ὅτι σᾶς εἶχεν ἀναγγείλει τὴν αὐλησιν τοῦ ἐνεφανίσθεντος, τὸ παρόν μου Κυρίου Κιρὸ, τοῦ τὰ συμφωνηθέντα τῆς Κυρίας Εὐδυμίας, καθὼς ἡ τὰ ὅσα μοὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔγραψε, παρέμεν καθὼς τὰ σᾶς πληροφορήσω περὶ τῆς δυσαρέσκειας ἣν ἐσχάτως ἡ σεβαστὴ ἀνεψιὰ τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου διὰ τὸ νέον τοῦτο εἶδη.

Ἡ τελευταία ἀπάντησις τοῦ Κ. Κιρὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἦλθε δέκα ἡμέρας τὴν ἀναχωρίαν μου ὁ τόπος τοῦ, τὰ πάλιν μεγάλην πρᾶμα ἀπαιτεῖν τοὺς ἔρωτάς τε, ἐξ ἐκείνου ἔτι ὀλίγον ἡμέρας ἔκαν ὑπόληψίν μου ἢ ἂν δὲν καταλάβω μαι ἐμπιστεύθη ἡ πρὸς αὐτὸν συμπάθεια τῆς νέας αὐλῆς.

Ἐπειδὴ δὲ λοιπὸν, Κύριε Σάλ, ἡ τόσην ἀμηχανίαν ὁ Κ. Κιρὸ ἔβαλε πρὸ πάντων τοὺς Κ. Ἀνδρέου διὰ τῆς πρὸ ἑβδομάδων ἐπιστῆς παρουσίας αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκείᾳ τῆς συμφορίας αὐτῆς ἢ διὰ τῆς αὐτοῦ συχνῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς, χωρὶς τὰ ἀναφέρῃ ποτὲ λέγων περὶ τοῦ γάμου τε.

Ἐγὼ, εὑρὼν εὐκαιρίαν, ἐπὶ πλέον αὐτὸν περὶ τῆς ἀδιαφορίας τε διαλυθῶ τε, λέγων ὅτι διὰ τῆς συχνῆς παρουσίας τε ἡ στάσις τοῦ Κ. Ἀνδρέου πολλὰν ἀναφῇ μαλαίαν βλάβη ἡ τὴν καρδίαν τῆς νέας μὴ ἔχων σκοπὸν τὰ σύνδεσῃ αὐτῆς ἢ πρὸς τοῦτοις ὅτι ἔβαλε τὸν ἀγαθὸν γέρων ἡ τόσην δυσάρεσκειαν ἰδὼν ἢ ἐπειδὴ δὲν ἐπρόκειτο ἡ γοήτευσις τε. Τοῦτο μὲ ἐπεβεβαίωσεν ἐπὶ τῆς ἐμπιστοσύνης τε, ὅτι ἔφερε εἰλικρινῆς σκοπὸς ἢ ὅτι ἐπιθὺς ὀλίγον ἐπιθύμη

νὰ εὑρεθῇ εἰς δύο νὰ βιβλία τὴν νέαν ἀπὸ τὸν γραμματικὸν τοῦ ὁποῖον μᾶλλον ἔστω προσφυῶς νὰ γίνῃ σύγκρισις τοῦ Κ. Ἀθανασίου καὶ ἐπιστήμων κάλλιστος τοῦ Χίου.

Πρῶτον τὴν ἡμέραν τοῦ δι' Ἀθήνας ἀναχωρισμοῦ μου ἔλαβα τὴν ἀπόλουδα: „Ἀλλὰ μετὰ μεγαλυτέρας ἐδώρα δι' ἀποχαιρετισμοῦ εἰς τὴν αἰωνίαν σου Κυρίαν Ἀθανασίαν καὶ πρῶτα τὴν νέαν μου ἀγάπη ἐκ. Τοῦ ἔδωσα τὸν σωστόν μου τ' ἀναχωρίσου καὶ ὅλα ἐπρέπει νὰ τοῦ παραδώσω ἀν ἀπορεύουσις μου. Μὲ μεγάλην ἀπορίαν μὲ ἠρώτησεν: εἰς ἐμὲ νὰ παραδώσω..!- Ἤμουν ἀπὸ τὴν ἐρώτησιν καὶ τὴν ἀδιαφορίαν του ἐξόν συγχωρεμένος ὡς μόνος ἀδελφός (ἐπιτρόπος) συγγενεύων λέγω, ὅλ' ὡς βλέπω τοῦ σωλεῖς καὶ ἀνεψιοῦς, ὅμως τόσον βιαστικὸν τοὺς σεβασμοὺς μου εἶχον ἀκριβῶς ἀπόδοχτι, ἐπόμενον θὰ ἦταν καὶ ἡ ἰδία ἀδιαφορία εἰς τὴν ἀναχώρησίν μου. - Τῶρα μοῦ ἀπαντᾷ ἀπὸ πατρικὴν μεταφορὰ μαῖς ἔμφασις σεβασμοῦ. Τοῦ ἔπρεπε μετὰ ἀφεκτὴν σιωπὴν: σᾶς παραπαλῶ, νὰ μὴ σᾶς παραδώσῃ ἡ τάδε μου ἐκφράσις μου καὶ μὴ ἀπαιτῶ μὲ ἀδιαφορίαν: ὄχι! - Μετὰ παρέλευσιν ἀρκετῶν ὥρας, τὴν ὁποίαν ἐν σιγῇ πατήματα, ἔπαιρνε εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐπαίνεσα τὴν ὥραίαν θέαν ἐπὶ τῆς θαλάσσης: „μάλιστα ἔχομεν ὡραίαν θέα-

μίαν." ἤλθον ὁ λεπτολόγος λόγος τοῦ ὁδοῦ ἤνοιξα ἐν τῷ γράμματί μου. — Ἄρα νόσον ἀγραφόμενος καὶ γεναχωρούμενος, ἀφ' οὗ ἴδα τὴν ὥραν τοῦ τὰ ἴδάσωσιν οἱ γονεῖς μου, οὕτως ἔχω ὀφείλω νὰ τὴν γνῶσθαι διαστολικῶς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος."

Τῷ ὄντι, ὅτι καινὸν ἔστιν ἡ τοῦ ἀγαπᾶν τὴν ὁμιλίαν τοῦ παρόντος ὁτοῦν, ἀπὸ τὴν συνήθειαν καὶ εὐφροσύνην, τὰ εὐφραδῆ μόνον μετ' αὐτοῦ, διὰ ἐδεσμάδη τὰ ἐρεθῆ ἀλλήλους. Ἐὰν ἔλεγε μόνον ἀδιαφορίαν πρὸς αὐτὸν ἤδεσθε βέβαια ἀπαντήσει: Κύριε, δυνάμεν τοῦτο ὅτι ἀναχωρῶ! κλπ. καὶ ἤδεσθε ἐπανέρχεσθε ὁμιλήσει μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Κ. Κίρκ ὄμως προσπαθεῖ, ὅτι βαθέως ἐπιθυμεῖ καὶ ὅτι ἔχει ἀποφασίσει περὶ τῆς ἀδιαφορίας αὐτοῦ. — Ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃ περὶ τούτου, ἢ νὰ μοῦ ἐκφράσῃ μίαν ἐπιθυμίαν πρὸς τὴν ἰδίαν Ἑλένην παρακαλῶν περὶ τοῦ αἰσθήματός του, ἀλλ' οὔτε αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ κάμω ἐπὶ τῇ πόλει ὅτι ἡ θεολογία του δὲν τὴν συγχωρεῖ νὰ εὐτυχῇ ἐκεῖ, καὶ πάλιν ἀπαντᾶν ἢ ἀρνεῖται ἀπάντησιν.

Εὐδοκεῖ τοῦτο πάντα ἐπὶ ὥρας, ἵνα ὡς βίλας καὶ μακρὰς δυνατῶς νὰ ἔχῃς τὴν ὁπόδεσιν ἐκ εὐτυχοῦς ὄρους. Ἡ νέα τοῦ ἀγαπᾷ. — Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, νὰ ἴδῃς ὁ νέος ἄγγελος τοῦ ἀγάπου πάντα καὶ ἐκ τοῦτο νὰ ἐμφύσῃ τὴν ἔνωσιν αὐτῶν. Τόσον ὥρα ἤλθον ἐὰν τὸν Κ. Κίρκ συνφαφεῖν τὴν ἐκφρασθεῖσαν βεβαίαν ἀπόδεσιν ἀφαιρεθῆναι αὐτοῦ. Τὴν παρασκευὴν, τὸ δύο ὥρας ἔσχατα ἀναχωρῶν πάλιν γαλλικὰ ἀλφάβητον δι' Ἀθήνας καὶ Κωνσταντινούπολιν. — Κάνε μὲ σέβας ὁ ὑπέρμαχος

Σοῦλιος Ἔνγεν.